

ΑΣΠΑΣΙΑ ΠΡΩΤΟΓΕΡΟΥ

Το Σκοταδάκι που φοβόταν

Εικονογράφηση
ΡΕΝΙΑ ΜΕΤΑΛΛΗΝΟΥ

POLARIS ΕΚΔΟΣΕΙΣ

Μια φορά κι έναν καιρό ήταν ένα μικρό σκοτάδι, που ζούσε στο δωμάτιο ενός κοριτσιού. Το σκοταδάκι φοβόταν πολύ το κορίτσι. Το πρωί, όπως όλα τα σκοτάδια, τρύπωνε μέσα στις ντουλάπες, στα συρτάρια, στις σκιερές γωνιές και κοιμότανε. Το βράδυ, ίσα που έβγαине σε μια ακρούλα του δωματίου. Βλέπετε, το κορίτσι κοιμόταν πάντα με μια γιρλάντα από φωτάκια αναμμένα, και το σκοταδάκι δεν είχε χώρο ν' απλωθεί.

Ο φόβος του μεγάλωσε περισσότερο, όταν μια μέρα άκουσε το κοριτσάκι να λέει πόσο μισούσε το μαύρο χρώμα. Κι ύστερα την άκουσε να λέει πως σικαινόταν το σκοτάδι και ότι, άμα περνούσε από το χέρι της, θα εξαφάνιζε όλα τα σκοτάδια του κόσμου! Από τότε το σκοταδάκι ζάρωσε ακόμα πιο πολύ στη γωνιά του. Ένιωθε δυστυχισμένο...

Ένα βράδυ δεν άντεξε άλλο. Βγήκε έξω να μιλήσει στη μαμά του τη Νύχτα. —Μαμά, της είπε, φοβάμαι πολύ το κορίτσι στο δωμάτιό μου. Όλο στριμώχνομαι σε μια γωνίτσα, και το βράδυ, που είναι κι αυτή μαζί μου, φοβάμαι ότι θα μου κάνει κακό. Δεν θέλω να μένω πια εκεί! Θέλω να φύγω!

Η μαμά Νύχτα χαμήλωσε και το αγκάλιασε τρυφερά τυλίγοντάς το στο μαύρο της σάλι.

—Αγάπη μου, του είπε, όλοι έχουμε τον τόπο μας, τη θέση που μας ταιριάζει. Το δωμάτιο είναι και δικό σου κι εκεί πρέπει να μείνεις. Καταλαβαίνω πως φοβάσαι, αλλά δεν είναι λύση να φύγεις. Βλέπεις,

αν φύγεις, θα πάρεις μαζί και το φόβο σου και δεν θα νιώθεις πουθενά ασφαλής. Μπορεί να βρεθείς πάλι με κάποιον που θα σε κάνει να φοβάσαι, ίσως και περισσότερο. Καλύτερα, λοιπόν, ν' αντιμετωπίσεις το φόβο σου.

—Μα πώς να μην φοβάμαι, κλαψούρισε το σκοταδάκι. Το κορίτσι το είπε καθαρά, μισεί όλα τα σκοτάδια και θέλει να τα εξαφανίσει!

Η Νύχτα τού χαμογέλασε στοργικά.

—Λοιπόν, θα σου πω ένα μυστικό. Ο δικός σου φόβος και η έχθρα του κοριτσιού για τα σκοτάδια είναι το ίδιο πράγμα!

—Μα τι λες, μαμά, αγανάκτησε το σκοταδάκι. Πώς είναι το ίδιο; Εγώ δεν θέλω να κάνω κακό στο κορίτσι!

—Ναι, αλλά αυτή δεν το ξέρει! Να δεις που κι αυτή φοβάται το σκοτάδι, γι' αυτό το μισεί.

Το μικρό σκοτάδι στεκόταν απορημένο.

—Αχ, μικρό μου, το χάιδεψε η Νύχτα, όλοι μας έχουμε φόβους, μικρούς και μεγάλους, αλλά ξέρεις τι φοβόμαστε στ' αλήθεια; Φοβόμαστε αυτό που δεν ξέρουμε, που δεν καταλαβαίνουμε! Αντί, λοιπόν, να τρέχουμε να ξεφύγουμε από το φόβο μας, είναι καλύτερα να μάθουμε τι κρύβει. Είμαι σίγουρη ότι αν αρχίσεις να μαθαίνεις καλύτερα αυτό το κοριτσάκι και σε γνωρίσει κι αυτό με τη σειρά του, θα σταματήσει να το φοβάσαι και θα τα πάτε μια χαρά! Αρκεί να βρεις έναν τρόπο να μιλήσεις στην καρδιά της. Αυτή πάντα καταλαβαίνει...

Το σκοταδάκι γύρισε στο δωμάτιό του προβληματισμένο. Λες, πράγματι, το κορίτσι να μην ήθελε το κακό του; Και θα κατάφερνε, άραγε, να βρει έναν τρόπο να την πλησιάσει χωρίς να φοβάται;

Το βράδυ προχωρούσε και το σκοταδάκι είχε απομείνει να κοιτάζει το κοριτσάκι που κοιμόταν. Τι γλυκιά και γαλήνια όψη που είχε! Έμοιαζε με μικρό αγγελούδι! Πώς μπορούσε αυτό το πλάσμα να θέλει να το βλάψει; Ξαφνικά, όμως, το κοριτσάκι πετάχτηκε απ' τον ύπνο της και άρχισε να φωνάζει όλο αγωνία:

—Μαμά, μαμά!

Η μητέρα του μπήκε τρέχοντας στο δωμάτιο και άναψε το μεγάλο φως. Το σκοταδάκι ζάρωσε σε μια γωνίτσα πίσω από την κουρτίνα και κρυφοκοίταζε.

—Μαμά, είπε το κοριτσάκι κλαίγοντας με λυγμούς, είδα ένα πολύ κακό όνειρο. Ήμουν εδώ, στο δωμάτιό μου, και ξαφνικά πετάχτηκε ένα τρομερό τέρας από εκείνη τη σκοτεινή γωνιά! Μη με αφήσεις μόνη μου, φοβάμαι να ξανακοιμηθώ! Φοβάμαι μήπως βγει πάλι το τέρας από το σκοτάδι!

—Άκου κουταμάρα, σκέφτηκε το σκοταδάκι. Όλοι ξέρουν ότι δεν υπάρχουν τέρατα, ούτε στο φως ούτε στο σκοτάδι!

Η μαμά είπε στο κορίτσι της ακριβώς το ίδιο πράγμα, όμως αυτό δεν φάνηκε να πείθεται και συνέχισε να κλαίει με λυγμούς.

